

Број 51 – 52 - Београд, мај 2021. Година VII

ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ. СВЕСКА ДВАНАЕСТА

ШТА НАРОД ПРИЧА (пева, осећа, памти). — Иницијатива

Девиза „Заветина“ је *Србијом уздуж и попреко*, - обичи она села која пропадају или која су сасвим пропала, али и сва она друга места у тзв. Брдској Србији, далеко од очију и културне и политичке Србије, где се сељаци – једини прави грађани Србије који се још увек грчевито боре за опстанак на темељима и искуству својих предака. Оставити записе, тонске, филмске, текстуалне; отргнути од заборава и прилежити можда у последњим данима нешто што ће већ сутра и прекосутра нестати – неповратно. Забележити казивања, обичаје, сећања, изреке – као што је то пре неколико деценија чинио „Расковник“, један од часописа који је штампан у 7000 примерака и био читан, можда најчитанији српски часопис. „Расковник“ је успевао, како уз помоћ умних и упорних и образованих људи (др Владете Кошутића, др Бревинца, др Витошевића...) тако и уз записе и казивања људи из обичног народа да ухвати много тога драгоценог – из Хомоља, Буцака, са југа Србије, из Црне горе и других крајева где истрајава српски сељак, и да тако, штампајући све то, сачува као драгоцена сведочанства духовног живота српског сељака...

Београдска (и истовремено и мишљеновачка) „Заветина“ Мирослава Лукића, може стићи и у ваш крај, не на гозбу, него на виђење, и разговор, и мобу, да уз заједнички напор и покушај, уз вашу помоћ и помоћ наших старих и добрих пријатеља, покушамо да сачувамо од нестајања несумњиве трагове духовног живота, обичаје, казивања, сећања и добре или зле у обичај узете речи, пословице и загонетке, како би ојачали памћење, и пренели следећим генерацијама све оно што је народ држало и одржавало од памтивека до данас. Довољно је да нас позовете обичним писмом, и да нам оставите времена да испланирамо посете током године (у оном времену у коме се **одржавају** Заветине по Србији, од *Спасовдана до Петрова поста*, можда и до Петковице?, ако се јави више заинтересованих да се о њиховом селу и обичајима и приликама чује даље, не само до савременика, већ и до будућих генерација).

Пишите нам на имејл адресу у **дну овог сајта**, а они који нису одушевљени интернетом могу да нам се јаве уобичајеном поштом на адресу уредника „Заветина“ .....

Уочи Савиндана 2016.

Видети више >>>>>>>

Гогољев дућанчић

Трагом ЗАХАРИЈА ОРФЕЛИНА

= извор >>>>>>>>>>>>>>>>

.....У околини Голупца, где је једино има у Србији, масовно се бере током лета и у Европи позната печурка тартуф. У ранија срећнија времена тартуф је извожен у Италију, а откупљивачи су за килограм плаћали по 300 марака. У селима Брњица, Двориште и Кривача, није тајна - тартуф служи као посебан афродизијак. У светским научним лабораторијама је утврђено да мирис тартуфа садржи молекуле врло сличне феромонима и није искључено да их наш "сексуални нос" региструје и да ми тога нисмо ни свесни.

У околини Звижда и горњем току златоносног Пека импотенција се традиционално лечи бајањем. Драгче Владимировић, из села Ракова Бара, наследио је од своје прабабе, познате врачаре из оближње Житковице, на десетине бајалица и метода за истеривање мушке слабости. Он не крије да мушкарце "одвезује" путем закључаног катанца и пуцањем из пиштоља између њихових ногу на обали Пека. Једном ногом мушкарац треба да стоји на обали а другом у води да би сеанса сасвим успела. Док смо с њим разговарали из Беча га је телефоном звало неколико наших гастарбајтера тражећи нов савет...

= извор афродизијак хавајски фалусни печуркитис [афродизијак хавајски фалусни печуркитис](#)

Нигде се није заустављало толико света као пред продавницом слика у Шчукину двору.¹ Тај дућанчић је представљао најразноврснију збирку реткости: слике су, већим делом, биле рађене уљаним бојама, превучене тамнозеленим лаком, у рамовима са лажном позлатом. Зима с белим дрвћем, потпуно црвено вече, које подсећа на одсјај пожара, фламански сељак с лулом и сломљеном руком, који више личи на ћурана с маншетама него на човека - то су њихови уобичајени сижеи. Томе треба додати неколико гравира: портрет Хозрева-Мирзе² у јагњећој шубари, портрети некаквих генерала у тророгим шеширима, искривљена носа. Поврх тога, на вратима таквог дућана су обично висили свежњиви литографија на дрвеним плочама, који сведоче о самониклом таленту руског човека. На једној је била царичица Миликтриса Кирбитиевна,³ на другој град Јерусалим преко чијих је кућа и црква била, без икаквог реда и смисла, разливена црвена боја која је обухватала и део земље и два руска сељака у рукавицама који се моле.

Обично је мало купаца ових дела, али зато има тушта и тма гледалаца. Некакав зајавало лакеј свакако већ зева у њих, држећи у руци порције са ручком из крчме за свога господара, који, несумњиво, неће јести баш топлу супу. Испред њега већ стоји војник у шињелу, елита буљве пијаци, који продаје два перореза, трговкиња из Охте с кутијом препуном ципела. Свако се одушевљава на свој начин; сељаци обично опињавају прстима, елита разгледа озбиљно; дечаци-лакеји и шегрти се смеју и задиркују једни друге нацртаним карикатурама, стари лакеји у шињелима од чулава сукна гледају

само да негде продангубе; а трговкиње - младе руске жене - журе, вођене инстинктом, да чују шта се шушка и да виде шта то свет гледа. У то време застаде пред дућаном млади сликар Чартков, који је туда пролазио. Стари шињел и скромна одећа одавали су човека који се самопрегорно посветио раду и није имао кад да се брине о свом дотеривању, што увек има тајанствену привлачност за младе људе. Он је стао испред дућана и испрва се у себи смејао тим наказним сликама. ...

¹Шчукин двор - пијаца у Петрограду.

²Хозрев Мирза - персијски принц, шеф делегације која је дошла у Москву после убиства А. С. Грибоједова (1795-1829), руског амбасадора у Персији и аутора комедије *Невоље збој ђамеша*.

За време боравка у Петрограду, Хозрев Мирза је становао у Таврическом дворцу.

³Миликтриса Кирбитиевна и Јеруслан Лазаревич - личности из руских народних приповедака и псеудонародних слика, врло популарних у XVIII веку и почетком IX века.

*

Какве везе има **Гогољев дућанчић са Трагом Захарија Орфелина**, афродизијаком хавајским фалусним печуркитисом, голубачким тартуфима, бајалицама и методима за истеривање мушке слабости на обалама Пека? - то не би знао ни - да некако васкрсне и сам Гогољ?! - Немогуће!

ГАЛЕРИЈА ЛИКОВА (Лукићска Мала) — Из искуства ИСКУСНОГ ПОДРУМАРА

упустство : како се подрум држи, нова и стара вина чувају, и како треба да се праве разна вештачка вина, пића од разна биља, корења и плодова и друга деликатна водена пића, мацуни ради расхлађења, разне ракије, ликери, шербет и сирће

— Где наћи толике паре? Јесте ли ви при себи? - Већ чујем глас нашега оца, коме ни у старости мозак нису свраке попиле...

*

Не знам. Све чешће ловим себе у помислима на оне који су помрли, на оне који су некада живели у Лукићској Мали: на пок. Стојана Буњевца и његовог несрећног сина Милоша, на хармоникаша Тасу Радојковог, и његову најмлађу ћерку Јелицу, коју је убио једног пролећа гром у штали док је појила краве, на чулаве веће гневног Раде Нене, на нож у канијама за појасом Станка Башића, и његову покојну женицу баба Стану "Швајину", на општинског добошара Жикића - "Пишту", и његову покојну жену Милену, на баба Досту и њеног мужа и сина, Александра - Ацу и Живу Пуљежане, на Драгишу Цветковог, неколико година млађег од мога оца (нису га мобилисали 1944. године јер је био млад, али су га запослили у сеоској милицији, да хвата заједно са Миком Лунетом и другима дезертере са фронта у Босни - Цигане, Влахе и Србе; стрелили су их на гробљима; причао ми је о томе. Згражавао се стрелања; частио је своје другове ракијом и дуваном да они то ураде)...

УЛАК или застава „Заветина“

*Ове новине не финансира
министарство културе, већ
филантропи из Србије, Европе и
света, зато су оне можда једине
независне новине на Балкану!*

ZAVETINE+ ISSN 2406 – 0399

излази најмање 4 пута годишње * Штампа се само на папиру од броја 10-11/2019 * Цена штампаног броја 300 дин. Дигиталног примерка (ПДФ - путем електронске поште 130 дин) * Годишња претплата за Србију 2000 дин.* За Европу 40 евра * За Америку и Русију 50 долара Одговорни уредник **Бела Тукадруз** * Заменик уредника **Александар Лукић**. * Изд. Сазвежђе ЗАВЕТИНЕ (Мирослав Лукић), 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13, тел. +381653006950. * Припрема и штампа: Бела мануфактура Pgees. - Рукописи се не враћају. Прилози се хонорису према могућностима "Заветина" Секретар редакције др **Димитрије Лукић**. Од броја 5 новине се штампају на папиру и на ЦДу. Ликовно решење знака *прекоиздавања* часописа: *Рајомир Павић Звизик*.

© Copyright обавезан, Мирослав Лукић

УПУТСТВО ЗА ПРИПРЕМУ РУКОПИСА

Да бисмо објавили прилоге, или вести које нам шаљете, морају бити кратки, тачни, потписани и откуцани ћириличним или латиничним писмом српске азбуке, иначе бачамо... Тачније: потрудите се да у предмету (subject) имејла прво напишете своје презиме. Електронску пошту шаљите на адресу miroslav7275@gmail.com. Текстове шаљите као Word dokument (.doc) опцијом attach a file, у фонту Times New Roman или Arial, откуцане ћириличном тастатуром. Нове књиге, часописе, обична писма или фотографије, шаљите на адресу "ЗАВЕТИНЕ+" - Мирослав Лукић, 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13

Драгиша је дуго боловао од најгоре болести, умро је у неописаним мукама; био је млад; ко зна : можда је и он понекада стрељао бегунце?...

Били су; и као да их никад није било. Али ја сам их познавао, слушао, упамтио сам их. Фасада куће Драгише Цветковог има лепе мотиве; под је патосан белим даскама; одлазио сам тамо као дете; онда када је он редовно навраћао у наш дом сваког јутра; *све док није злоупотребио гостопримство*; нека му Бог опрости! Мој отац је био човек који је окупљао многе људе, не само из наше Лукићске Мале, већ из читавог села, суседних села, па и из оних даљих горских села, села Горњег Звижда; нарочито суботом и недељом, када се у нашем дворишту скупљало доста непознатог света, као у дворишту манастира Тумани. Није тај народ долазио онда на ходочашће, већ под потпору и по правну помоћ: наш отац је, бивши предатни писар, радио заједно са неким среским адвокатима, и пружао је помоћ том сиромашном свету...

*

Да ли можда, помало, и зато желим да оснујем **Комплекс Спасово**, да обновим и оснажим ону помоћ која је потребна нашем сиротом и непросвећеном народу у забитим крајевима?

Не желим да ништа буде прецртано, заборављено.

Пропадање све захвата, па и живу традицију...Ко о томе брине? И на какав начин? Заборав је једна ужасна, неморална и погубна ствар. Заборављајући и потискујући данас ово, сутра оно, ми и народ, налик смо на хростове записе који почну да се суше : од грана на врху, према границима на дохвату руке...Заборав је црв који гризе и крошњу и ступове, док не стигне до корена, и у корен.

Заборав је гори од смрти...

(Петак, 3. марта 2000. године, у Београду) М. Лукић
- Одломак из једне дуге целине... — петак, 06. јун 2008. - Видети више >>>>>>)

НА МАРГИНАМА

Слажем се са свим оним са чиме се и ти слажеш, о свемиру. Оно што ти сматраш благословеним, не долази ни мени ни сувише рано, ни сувише доцкан. Све оно што дају твоја годишња времена, о добра природо, мени је пријатан плод. Све је из тебе, све је у теби, све се у тебе враћа... – Цар-философ Марко Аурелије

На маргинама **Новина будућности**, бележио сам с времена на време (по)мисли онако како су налетале на мене из најнеочекиванијих праваца. Почео сам да их преписујем, овде, како би стигле до оног јата читалаца и пријатеља који ме прате као галебови прекоокеанске бродове...Давно сам прочитао необичну мисао Цара-философа: "Ако душе и даље живе, како у ваздуху после толико векова може да буде места за њих?Откуда земљи простора за људска тела која се вековима сахрањују? Али као што ова после извесног времена

иструле и распадне се, те направе места другим лешевима, тако и душе, пошто су се преселиле у царство ваздуха, живе још неко време, па се затим полако изгубе, претворе у огањ, поново их у себе прима разум – творац, и тако праве места душама које долазе после њих. То бисмо могли рећи човеку који верује у вечност душа..."

Овај параграф и ово испитивање истине о душама цара философа завршава се констатацијом „да се све на свету претвара у материју и узрочност“.

Али у овом свету, и некада и сада, много мање има разума, о Царе – философу, а много више смећа, отпада свих врста и фела, и све то притишће и људе и садашњост и душе... Доминантнија је неразумност, аждаја која гута много тога, праведнике и душе људске, децу и гнезда славуја, и као да се у њу све враћа да би нестала без трага, без помена...Може ли се човек супроставити фаталној сили неразумности, може ли побећи негде?

Са оне друге обале Цар Философ ми довикује на сав глас, преко океана времена широког деветнаест векова безмало, али његов глас не допире преко толиког просторства, само концентрични кругови, који надлазе и надлазе:" Онај који се одриче од свеопштег разума природе, јер није задовољан оним што се у њој догађа, није ништа друго до изрод космоса..."

На маргинама [Новина будућности](#)

ПОТПИС - УВОД У МОЈЕ ЕЛЕУСИНСКЕ МИСТЕРИЈЕ

Потпис наше мајчице Наталије Лукић (девојачко Стевић-Ранисављевић) 1932 - 2002

... Њен потпис је: зумбул, зеленкада, царско око, божурови у нашем дворишту. Рибизле. Винова лоза. Цезвалије. Америчко дрво. Јорговани. Нектарине...

Наше велико двориште сеоско, као да је изаткано од њених Потписа.

.. Њен потпис је и она лоза пред верандом Велике магазе. Али и њен мираз - **трешњар на Капији Звижда**. Претпоследња слика... У суштини, снага тог потписа је у *поновном цветању*, обнови, оживљавању, вери, и невидљивој моћи светице на чији дан је дошла на овај свет... Потписи наше мајчице су и на лицима њене преживеле деце, унука и унучица... Око њеног гроба нема гробљанских копаља зарђалих и бодљикавих врежа купине.

Али, у суштини, прототип њеног потписа је у стотинама везова и њених непоновљивих ручних радова... Њилими које је у своје време изаткала нису сачувани, јер су их покрали сеоски лопови у годинама после деда Станковог уснућа... Лопови све могу, и гробове да похарају, и оскрнавe, као време, али Наталијин непоновљиви потпис не може нико да уништи и украде, јер је неуништив...

Да је нису удали за нашега оца Михаила сигурно би постала калуђерица, можда и светица. На њеним костима би вредело сазидати макар малу црквицу православну посвећену Св. Петки...

среда, 09. мај 2018. - Видети више >>>>>>

колико је напуштених салаша! Колико је необраних лоза? А зашто? Па ушла многима у уво погана филозофија, пословица: *Лези, лебу, да те једем!*

Е, нема, браћо, више тога! И зато *свако прасе сања да постане свиња!* То је главни споредни предмет који се учи практично овде.

Овај народ је дизао у небеса Нолета док је побеђивао, једном изгубио и одмах би да га псују, еј, бре! Какав је то народ? Па Нолету је више жао што је изгубио него том народу, али ни Ноле није од челика!

- Шта је, бре, народ крив? Шта причаш? Ко народ шта пита? И кад га је питао, кобајаги га је питао. Убили, бре, у народу, вољу! - побуни се нека средовечна жена. – Некад смо имали и воз, и шинобус, био је јефтинији од аутобуса, и могла сам унучиће да поведем; лепо је у Кучево стићи возом, а држава запустила ту пругу, зашто? *Држава ваљда треба да брине и о овој дечици, а не само о себи и о нама, јер ми смо своје истућали.* Ова дечица могу да виде воз само на телевизији. А та телевизија је и направљена да заглупљује народ, и да свако детенце ко то ваше прасенце, сања, не више воз, него да постане свиња. Јер су свиње на цени!

... и тд.

На планинама Србије, Свети апостоли и ђакони
Никанор, Прохор, Тимон и Пармен,
10 августа 2016 М. Лукић

00405 — НЕКА ОСТАНЕ НЕМО. НЕКА ОСТАНЕ МУТНО

Нека остане мутно

Нека остане мутно.
Ни богови нису хтели да све знамо
И они су желели да има тајни,
да се мучимо и колебамо,
минут за минутом,
кроз сумње да трагамо,
да стрепимо пред тајном.

Нека остане немо.
Ни богови нису хтели да све чујемо,
Све разумемо.
Ћуте и они мудри и стари,
Ћути земља, ћуте ствари
Којих се тичемо
Минут за минутом.
Нека остане немо,
Нека остане мутно.

Десанка Максимовић ПАМТИЋУ

СВЕ:Песме – Нолит, Београд, 1988, стр. 11

Поводом чега ли је написала Д. Максимовић ову своју, наизглед једноставну и разумљиву, песму? Не знамо. Можемо претпоставити, нагађати. Испред ове песме - у споменутој књизи је песма *Кога ли то чекам* (а иза ње следе *Шта чекаш. Дај неки знак*) – можемо ли ту наћи неки скривени правац, којим бисмо могли да кренемо и схватимо тајну песме *Нека остане мутно*? Није сигурна песникиња, дословце : *не зна кога ни шта дозива, не зна шта чека*. Је ли то што дозива неки *охолји краљ поезије*, или моли ма кога да је се

сети? Шта чека песникиња, шта послушкује непрестано? Одјек неке речи изречене „одавно, одавно“? Чека ли Бога или демона, што зна да неочекивано бране, „да те опомене на ране, / на пролазност, на крај“? Или је то био један од сусрета са *страшним*, које је (по Рилкеу), сам почетак лепога? Занимљив је, у том смислу, почетак и крај песме „Памтим“: „Памтим руке мајке / у часу смрти нашег првог брата / у очајању дигнуте / као ужаснуте од пожара или рата“ - „Памтим једно ћутање, / први разговор са богом / и поглед замагљен / који је говорио збогом“ (стр. 33) Опет, у песми испред ове (стр. 32), Десанка Максимовић је у опсесивном кругу *мутног и тајне*: „Кад склопим очи, / говорила је наша мајка / и замагљеним нас погледом / као књигу по књигу / коју наизуст зна, / посматрала редом, / не показујући до краја / своју потајну мисао и бригу“. Прва четири стиха песме „Сам“ показују да је песникиња Максимовић знала „болесна стања свести / кад се страх од смрти нагавести, / а не признајеш га ни брату, ни сестри, / подносиш га сам“ (стр. 87) Књига Десанке Максимовић отвара се циклусом *Суморна вештина* - песмом „Шта ли те спречи“ - *И ниси и јеси песма. / Заметнула си се била / за време једнога несна, / чула сам те већ у слуху, / разабирала ти речи. / Била си већ живо биће / у мом духу.* Смисао је тај: Шта ли *то* спречи Суморну вештину да постане песма? Није дат одговор, или га можемо наћи у индиректној форми у неким другим песмама. *Нека остане мутно. / Ни богови нису хтели да све знамо.* Десанка Максимовић је стрепела пред *Тајном*, и иако се већ била помирила са тим да много тога треба да остане мутно и немо, ипак је на крају ове књиге крикнула (*И гавран рече*, стр. 103.): *И гавран рече: никад више, / за њим ћукови поновише, / поновише пепелишта / и травом зарасла гробишта / и јесење дуге кише / милион пута поновише: / никад више...*

У штампаном изводу уредничке рецензије уз ову књигу (клапна корица), Иван В. Лалић је у свом патетично- бирократском стилу, записао, да је књига *Памтићу све* настала у „у простору“ (врло трапаво речено, ваљда у духу?) „чије је координате Десанка Максимовић поставила још у књизи *Немам више времена*; простору једне мудре и зреле лирске рефлексивности, која поезију претвара истовремено у службу феномена трагичне пролазности и службу живота – у којем треба сабрано ићи и говорити своје истине до краја“. Главна опсесивна мисао књиге *Памтићу све* је – грубо и поједностављено речено - не *славуј месечар*, не *грешан анђео*, већ *памћење*, трагично искуство што се укотвило у *памћењу* - „*ћутање, / и први разговор са богом*“... И то добро потврђују ови стихови из песме *Памтим* : *Памтим пламен кандила / као дух уздрхтао. / И дедове памтим руке умируће, - сухо, сиво пруже* (стр. 33), али и крај песме *Кад склопим очи: Није је мучило / Шта њу на оној страни чека - / ништавило, живот вечни, / ни да ли јој је љубав бога склона, / верујући да он о људима брине / као о нама она* (стр. 32)

Шта песнику и човеку после свега и на крају крајева преостаје – можда та сугестија песникиње Десанке Максимовић?

Бог се не појављује у овом свету, сматрају дубоко верујући, монаси, старци, Он делује преко других , других људи, можда и помоћу других живих створова

(звери, домаћих животиња, птица)? Није ово ни прича, ни цртица, ни део будућег романа; то је нешто између, нема још ни имена, ни описа... Ноћу је падала киша, после пет паклених тропских недеља, и ја сам пијући кафу сео за сто, кад –*гуу, гуууу...* И још једном гуу... Пришао сам прозору у соби у којој сам преспавао – гугутка. Шта ми јавља? Шта хоће? Жалузина је спуштена, као и завеса, пришао сам близу, да не уплашим птицу...

Голубови и гугутке су слетали, али на перваз другог прозора, у собици окренутој северу, крај стола за компјутер.

.... Тих дана, после Ш—ове операције, појавио се Гаша, на кратко, али „Чупе“ и мачићи су фрктали на њега, нашег домаћег мачка, отерали су га, чинило се заувек. Неко је изгледа полудео, од врућине, или поворки миграната, па нам је тровао мачиће, сваки дан, или сваки други, трећи дан по једно. Отровали су Шаренка, не знамо чиме, отишао је под наш југо и угиноу. Кад су отровали слабовидо црно маче, дуго се мучило, и умирало испод расцветаних сунцокрета пред улазом у бараку.

Ко је тровао мачиће? Где ће му душа! - кукала је Драгица. – Ко може да отрује маче, тај би човека исто...

Остала је само Чупе, када је Ш. отишла на Онколошку на хемио-терапију. Али Чупе више није ноћивала у остави иза бараке, можда се склонила у брдо где има неких шупа, где се последњи пут омацила и доносила мачиће у зубима једно по једно у Ш.-ову кухињу. *Зашто код Ш.-? Па мачке знају - ко су добри људи, ја сам то приметила...* Неће код сваког мачка.... - зна Драгица.

Вечерас се Гаша огласио знаним мјауком низ ходник, и утрчао у Ш.-ову кухињу где сам ја баш кувао кафу, и одмах – право мени у ноге, и почео је да се таре, као некад.

-Ау, па то си ти, а? Мора да си много огладнео? Или су те ове избеглице поплашиле? И одмах му додам *алпску саламу*, то је увек волео...

Чула и Драгица, па дошла, зове га да му да неко пилеће месо... Заправо, Гаша се вратио, изгледа, коначно.

-Добро дошао, Гаале, кућо наша! Донео си нам добре вести и предзнаке, Бог те послао, дај Боже да је тако!..... (Више: [Гашин повратак](#).)

СIP - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд

82 (497 : 11)

ЗАВЕТИНЕ+ : новине српске
ренесансе : стооке васељенске новине будућности /
одговорни уредник Бела Тукадруз . - 2014 . бр. 5 (сеп.)

Београд : Сазвежђе Заветине , 2014 - (Београд : Бела
мануфактура Press) . - 43 cm

Тромесечно. - Штампано изда. почиње са бр. 5 . -

Друго издање на другом медијуму : Заветине + CD-
ROM) = ISSN 2334 - 8704

ISSN 2406-0399 = Заветине + (Штампано изд.)

COBISS.SR - ID 200645324

Старинарница, антикварница, на ваздушним пругама
отворена од зоре до трећих петлова
Возови на овој трансземаљској књижевној радњи не касне. Да ли знате зашто?

ПЕТАО Заветина⁺

Да ли ова прича *потврђује*, то, да се Бог не појављује у овом свету, већ да делује преко других, добрих људи, домаћих животиња и птица?

Кад смо се вратили у Београд са Ш.-вог укопа, са Радан планине, пошто сам возио и био уморан и од војње и од свега остало, заспао сам брзо и преспавао без снова читаву ноћ. Жалужине су биле спуштене скоро до краја. Рано ме је пробудила – гугутка, на первазу прозора, који је био полуотворен. Можда је било око шест изјутра? Гукала је, на само метара-два од мене, ходала по лиму, гукала, није јој се уопште журило, није ме се плашила. Као да је желела да ми каже нешто, дојави тим гукањем... Синови су спавали у суседним собама. Лежао сам, у тој савршеној тишини, као мумија, и слушао блиско гукање. Хтео да питам - голубице, шта те мучи? Где си до сада била?

Не, није ми падало на памет да питам зашто баш гуче на прозору моје собе, крај кревета у коме лежим. Било је то једно од најнеизрецивијих буђења у мом животу.

У Мишљеновцу се гугутке гнезде на нашим дворишним орасима. Нико их не узнемирава, нити жури. Одавно су се одомабиле. Можда још од 2002. године, после смрти наше мајке?

Слободно слећу, на велико бетонско двориште испред Велике магаци, видим изјутра кроз прозор тзв. *Нове куће* у којој спавамо. Из трпезарије. Ако због нечега изађем из куће, гугутке не полећу, не, него само утрче у наш дворишни виноград.

Али запазио сам, поновило се неколико пута, и пре него што кренем из трпезарије према ходнику, као да ми чита мисли, гугутка шмугну у жбуње рибизле, или у траву винограда...

Књига Десанке Максимовић *Памтићу све* годинама је стојала међу књигама непрочитаним. Сређујући породичну библиотеку на селу, та књига која је неким чудним путевима стигла ту, отворила се на 78 - 79 стр. (Песме *Отворена књига* и *Сећање на Исидору*). Ту књигу је почео да чита бол, неописив. (*Бол у души / као киша у иловачи / пробуди живота сто*) Што се та гугутка скрива и бежи од мене? И гугутке и мачке су тајна, и нека остану то што су.

Београд, Уочи Преображења Господњег, 19
августа 2016. М. Лукић
четвртак, 18. август 2016. - Видети више >>>>>>>>

"Библиотека пријатеља"

Заветине+, Број 51 – 52 - Београд, мај 2021. Година VII— Садржај: **ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ**, **СВЕСКА ДВАНАЕСТА** ШТА НАРОД ПРИЧА (пева, осећа, памти). — Иницијатива | Гогољев дућанчић | ГАЛЕРИЈА ЛИКОВА (Лукићска Мала) (1) | НА МАРГИНАМА | ПОТПИС - УВОД У МОЈЕ ЕЛЕУСИНСКЕ МИСТЕРИЈЕ (2) | **СПЕКТАР новина будућности** | НЕБЕСА ИЗНАД СРБИЈЕ | И ОПУСТОШЕЊЕ. Шта народ прича? | ЈАТАЦИ ДРУГАЧИЈЕ СРБИЈЕ | УВОД У МЕМОАР ПЕСНИКА РОДОМ ИЗ ТУНГУЗИЈЕ (3) | НЕОЧЕКИВАН ИЗВОР. ...Чега год се дотакнем у сећању... избије неочекиван извор | ИСТРГНУТО ИЗ ЈЕДНЕ СТАРЕ БЕЛЕЖНИЦЕ (лето 2003; после мајчине смрти) | Зашто ми је потребан новац? | ТАЈНЕ ЂЕРДАПСКЕ КЛИСУРЕ (4) | ПАРЛОГ : Далеко му лепа кућа! | Проблесци. - Цвеће. Потиснуто. Рај. Витовнички? | Без везе, јуче (5) **НОВИБУСУР** | Много питања: Миодраг Павловић (1928 - 2014) | **ДРУГИ ЖИВОТ** "Билтена Сазвежђе ЗАВЕТИНА" —Билтен „Сазвежђа ЗАВЕТИНЕ (00360) (Субота, 1. август 2015. Крај 8. Недеље по Духовима.- Салаш СЕВЕРАЦА) | 00361 — | 00362 — | 00363 — | ЗУБИ ВРЕМЕНА.УЈЕДИ | 00364 — |00365 — ЈУБИЛАРНИ, број „Билтена Сазвежђа ЗАВЕТИНЕ“ (6) | 00366 — 00400 — **СПЕКТАР Новина будућности** (27) | 00401 — РЕВИЗИЈА Библиотеке Заветина и Архива (028) |00405 — НЕКА ОСТАНЕ НЕМО. НЕКА ОСТАНЕ МУТНО (30) | Петао ЗАВЕТИНА (32)